

Com sempre

Joan Bustos Prados

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Un altra vegada m'han tornat a deixar sola, l'Aurelio i els nens. Però ara no em preocupa.

Sempre em toca estar tota sola, entre aquestes quatre parets, planxant, passant l'aspirador, cuinant, rentant calçotets.

I quan arriben, ningú no diu res. Què, com us ha anat el dia? Com sempre, què vols que t'expliqui?

Un petonet? Rosa, sisplau, porta'm les sabatilles. I mama, tanca la llum del passadís, que estic al telèfon.

I jo, amb les sabatilles a la mà, esperant que algú s'adoni que avui en feia quaranta-sis.

En Marc sempre amb presses. Quan no té assaig és perquè ha quedat amb l'amiga. Per què no la portes a casa? Els bessons mai no mengen el que preparo, *vaya mierda*. L' Aurelio em mira: Rosa, a veure quan els hi dius *algu*, sisplau.

Quan se'n van a dormir respiro. Hi ha dies que espero amb ànsia el moment de seure al sofà i poder canviar de canal com en doni la gana. Devia ser ahir que em vaig posar un ditet de whisky. Com mon pare i mon germà: després de sopar, entre trago i trago, parlaven d'un món que no tenia *arregglu*.

A vegades m'he de mossegar la llengua. Quan vull que l'Aurelio m'abraci i es fa l'adormit. Jo vaig aprendre a fingir de seguida, però a ell se'l veu a venir.

Què li hauria costat, de tant en tant?

També em fa ràbia si els nens no estiren de la cadena. O si se'n van tots quatre al futbol. Ja no puc ni anar al

centre comercial: des que en Marc agafa el cotxe són ells qui fan la compra. *Així no em canso tant.*

Gràcies, gràcies per tot.

Quan fa tanta calor com ara perdo els nervis i dic i faig coses terribles. Ni em conec, vaja.

S'han enfadat amb mi perquè aquest estiu no vull anar a la platja. No volen entendre que sóc una Rosa arrugada, que em fa vergonya que la gent em miri.

En Marc m'ha cridat que sóc patètica i una egoista, i l'Aurelio que si m'ho havia pensat prou.

Si no faig res més!

Ha estat pels bessons, però. La cançoneta de sempre.

Vaya mierda.

Doncs avui us ho menjareu tot, perquè no hi ha res més. S'ha de buidar la nevera. No volíeu que anéssim uns dies a la platja?

I veient les cares que feien m'he alçat de taula sense tastar el sopar i m'he tancat al vàter.

L'Aurelio anava repetint *truja* i jo cridava *au, que us donguin, cabrons!*

De tant plorar i bramar se m'ha quedat la gola seca i m'he adormit, l'esquena contra la paret.

Els meus somnis no tenen mai fantasies.

Per exemple, mon pare que no em deixa estudiar. I per què, pare? Mon germà sí i jo no. No dieu que el món no té *arregglu*?

I em fot una hòstia. *Per insolent*. No és la primera, però sí l'última.

L'última del pare, vull dir.

Aleshores em vaig llançar de cap als braços del fill de puta de l'Aurelio. Mai m'ha dit que m'estimi.

Però ja no m'importa.

Són quarts d'una.

Fa estona que no els sento. Ja no hi *seran*, segur.

Posaré la tele, em beuré un ditet de whisky i acabaré de cosir aquell preciós vestit de dol que m'estic fent.